

# Hoofdstuk 1

*Augustus 1943*

Een zachte wind waait door zijn haren. Hoog in de lucht klinkt nog het vrolijke gezang van een leeuwerik. Over de glooiende heuvels van de South Downs valt langzaam de stilte van de avond. De schaduwen worden langer en de zon werpt een goudkleurige gloed over de groene weilanden. Eindelijk lijkt de hitte van deze dag een beetje te verdwijnen.

Jack zit in het gras met zijn armen om zijn knieën geslagen naar de ondergaande zon te kijken. Zijn uniform plakt aan zijn lijf. Vandaag moesten ze tientallen rondjes rennen. Hun conditie moet namelijk wel op peil blijven in de tijd dat ze hier in Engeland ingekwartierd zijn. Over niet al te lange tijd zullen ze de opdracht krijgen om Het Kanaal over te steken. Dan zal hij samen met de andere jongens eindelijk de aanval openen op het Duitse leger. Hij kan bijna niet wachten.

De oorlog duurt al veel te lang naar zijn zin. Al drie jaar wil hij dolgraag iets doen tegen het onrecht van de Duitsers. Toen de oorlog net een jaar duurde, vertrok zijn groep van de North Nova Scotia Highlanders uit Canada. Ze kwamen aan in Engeland. Het was de bedoeling dat ze daar even zouden blijven om daarna meteen de oversteek te maken naar het vasteland. Maar het lijkt wel alsof de commandant geen haast

heeft. Uren zit hij te vergaderen in het kantoor van de generaal, terwijl iedereen wacht op het sein van vertrek.

Jack en zijn kameraden vervelen zich gruwelijk op de legerbasis. Nu is het leger sinds deze maand op een nieuwe basis gestationeerd: in de heuvels van de South Downs vlak bij West-Sussex. De dagen zijn zo ellendig saai! Elke dag moeten ze rondjes rennen en hun sportoefeningen doen, maar verder is het de hele dag wachten.

Jack is blij dat hij vanavond eventjes van de basis af mocht om de omgeving te bekijken.

Zijn ogen glijden over de groene heuvels. Zacht wuiven de grashalmen in de avondwind.

Een grijsblauwe flits trekt zijn aandacht. Meteen is zijn interesse gewekt. Vanuit zijn rechterooghoek ziet hij iets wapperen. Hij draait een klein beetje opzij om het goed te kunnen bekijken. Met samengeknepen ogen speurt hij de heuvels af. Maar hij ziet het niet meer. Het lijkt achter de heuvels verdwenen te zijn.

Hij springt overeind en speurt dan nog eens nauwkeurig de omgeving af. Met een vlugge beweging zet hij zijn legermuts weer recht op zijn hoofd. Ongemerkt verstrakken zijn spieren. Dreigt er gevaar? Maar er is niets anders te zien dan eindeloos groen. De lucht is inmiddels oranje geworden.

Net als hij weer is gaan zitten, ziet hij opnieuw het grijsblauwe. Met ingehouden adem kijkt hij wat er de heuveltop op komt. Hij slaakt een zucht van verlichting. Het is geen gevaar.

Een jonge vrouw in een grijsblauwe, wapperende jurk komt steeds dichterbij. In haar ene hand heeft ze haar sandalen. Aan haar hand huppelt een klein meisje met lange, blonde vlechten. Ze lijken hem niet in de gaten te hebben.

Een vrolijke schaterlach bereikt zijn oren. De jonge vrouw bukt zich om iets in het oor van de kleine meid te fluisteren. Het meisje lijkt eventjes verbaasd te kijken en laat dan weer een uitbundige lach horen. Ze trekt haar hand los en begint enthousiast de heuvel op te rennen. Zo vlug als ze kan, klimt ze tegen de steile helling omhoog. Ze rent nietsvermoedend richting Jack. Hij ziet de verrukte lach op haar gezicht.

De vrouw komt lachend achter het meisje aangelopen. Haar donkerbruine lokken veren bij elke stap mee.

Als het kleine meisje boven is gekomen, ziet ze ineens Jack zitten. Abrupt staat ze stil en ze kijkt met haar prachtige blauwe ogen naar zijn kleurige uniform.

‘Ben je boven gekomen, Sophie?’ roept de vrouw naar haar halverwege de heuvel. Het meisje geeft geen antwoord, maar blijft onafgebroken staren naar Jack.

De jonge vrouw bereikt nu ook de top van de heuvel. Ineens ziet ook zij hem zitten.

‘O hallo, ik wist niet dat hier iemand zat. We willen je niet storen. Kom Sophie, we gaan de heuvel weer af.’ Maar Jack antwoordt snel: ‘Nee, kom gerust hier even zitten om uit te rusten.’ Hij klopt op het gras naast hem.

Ze lijkt even te aarzelen, maar komt dan toch naast hem zitten. Het meisje dat dus Sophie blijkt te heten, zet ze demonstratief tussen hen in.

Jack begrijpt haar terughoudendheid. Hij merkt het wel vaker dat mensen in de omgeving hier argwanend kijken naar het leger. Ze zien er ook wat anders uit dan het gewone Britse leger. Ze hebben namelijk een scharlakenrode blouse aan en een rood met groene kniebroek. Ook hun pet is anders. Hij heeft een blauwe, die meer lijkt op een muts. De rand van de pet is gemaakt van witte blokjesstof.

‘Mooie avond, hè?’ begint Jack voorzichtig het gesprek.

Hij is wel geboeid door het tweetal. Hun wangen zijn rood van de inspanning en ze hijgen nog een beetje na van de klim naar boven.

‘Jazeker, soldaat’, antwoordt de vrouw beleefd. En ze blijft strak voor zich uit kijken.

‘Kon jij wel zo ver lopen?’ vraagt hij aan het kleine meisje. Maar ze knabbelt aarzelend op haar nagel en kijkt hem met grote ogen aan. De meneer in die gekke kleren heeft ze nog nooit gezien en nu vraagt hij ook nog wat aan haar.

Jack waagt nog een poging: ‘Waar komen jullie vandaan?’

De vrouw trekt even haar wenkbrauwen op en kijkt hem vluchtig van opzij aan.

‘O, uit een dorp hier in de buurt’, antwoordt ze snel en meteen staart ze weer naar de ondergaande zon die inmiddels roodroze kleurt. Dan staat ze op en veegt het gras van haar jurk.

‘Kom Sophie, we moeten naar huis, voordat het donker wordt. We zullen de meneer weer met rust laten.’

Ze trekt het meisje omhoog en klopt haar rokje af. Zonder te groeten rent ze de heuvel af op weg naar de volgende top. Haar lange haren wapperen in de wind. Sophie holt zo hard mogelijk achter haar aan.

Jack kijkt hen verbouwereerd na en volgt hen met zijn ogen totdat ze achter de volgende heuveltop verdwijnen. In gedachten stelt hij zich voor hoe ze de volgende heuveltop op rennen. De kleine Sophie zal wel weer als eerste boven zijn.

Hoe heerlijk moet het zijn om zo onbezorgd te kunnen huppelen! Een grimas trekt over zijn gezicht. Als het aan hem had gelegen had hij ook het liefst uitgelaten door deze heuvels gehold. Maar de klem van de oorlog houdt hem in zijn greep. Het knaagt aan zijn ziel. Het lange wachten heeft hem moede-

loos gemaakt. Wat valt hier nou te beleven? Hiervoor is hij niet bij het leger gegaan! Zijn vader Philip en moeder Mary waren verrast en trots toen hij had aangekondigd dat hij net zoals zijn broer John in het leger wilde gaan. Twee van de zes broers zouden dienen voor de eer van hun vaderland. Zij zouden de wereld laten zien wat gerechtigheid betekende.

Toen hij twintig jaar oud was – nu inmiddels al drie jaar geleden – vond hij het tijd om op eigen benen te staan en zijn vleugels uit te slaan. Hij wilde wat van de wereld zien en tegelijkertijd strijden voor de vrede en het recht. Daarvoor wacht hij nu al drie jaar lang op het commando voor vertrek.

Zijn gedachten dwalen weer af naar de tengere gestalte in de grijsblauwe jurk. Hun onverwachte verschijning heeft hem nieuwsgierig gemaakt. Hoe zou ze heten? Wie zou ze zijn? Was het de moeder van Sophie? Of was het een zus? Haar stem klonk helder en tegelijkertijd ook warm. Al had ze kattig tegen hem gedaan, toch hadden haar woorden geklonken als fonkelende diamantjes.

Jack staart naar de horizon. De zon is inmiddels verdwenen en de lucht kleurt donkerblauw. Lange tijd blijft hij onbewogen kijken naar de horizon. Pas als het helemaal donker is geworden en boven zijn hoofd een glinsterende, heldere maan verschijnt, staat hij op om terug te lopen naar de legerbasis. Op zijn netvlies staat nog steeds het beeld van de jonge vrouw in haar grijsblauwe jurk. Hij ziet haar goudbruine haren nog schitteren. Kon hij haar nog maar een keer zien! Zou ze nog eens terugkomen?